

קנקן חדש מלא ישן
הפצת מעיינות החסידות

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

שנה ב' | גליון ס"ב | פרשת וארא תשפ"ב

אור חדש | אמרות קודש | מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מסלונים שליט"א

וגאלתי אתכם בורע נטויה ובשפטים גדלים ולקחתי אתכם לי לעם (ו' ו-י) עד כאן נזכר רק לשון הצלה ויצאיה מהשעבוד, וכאן נזכר לראשונה הלשון גאולה. המשמעות של גאולה הוא התגלות רוממות נשמת בני ישראל. כידוע שנשמות ישראל חצובות מאורו יתברך מתחת כסא הכבוד, ואין כל דמיון בין נשמת יהודי לשל גוי, וכמשיכ האור החיים הק' (ויקרא י"ז) כי כל נפשות עם בני ישראל הם ממדרגה שאין למעלה ממנה, בסוד חלק ה' עמו. המעלה הרוממה הזאת של נשמות ישראל התחילה רק בזמן גאולת מצרים, כאשר התחיל להתרקם עם ישראל וכנסת ישראל. קודם לכן לא היתה מדרגה זו, רק עכשיו כאשר נעשו עם בני ישראל וכו' לנשמות החצובות מאורו יתברך. ההופעה הזאת של נשמות ישראל האירה אור חדש בעולם, כמשיג ביחזקאל (טו, יג) על יציאתם, ויצא לך שם בגוים ביפוך כי כליל הוא בהדרי אשר שמתי עליך, וכלשון הפרי הארץ (כי תבא) אשר לא ידע אנוש ערכה ונעלמה מעין כל חי - מה רב טוב הצפון בנשמת האדם. וע"ז נאמר וגאלתי אתכם, שיכור למעלת נשמות ישראל אשר לא ידע אנוש ערכה. וכאן גילה הקב"ה למשה את סוד הגלות האגולה, מה היא תכלית הגלות שישאל מתענים בכאלו צרות ויסורים, והגזירות הולכות ונעשות יותר ויותר קשות. כי עומד לדרת לעולם אור חדש של נשמות ישראל, הוא בבחינת יהי אור' חדש אשר ישנה מציאות הבריאה, וכאשר עומד להתגלות בעולם אור חדש או החושך מתגבר מאד, וכמו שהיה בברייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא (שבת ע"ב), ויהי ערב ויהי בוקר, כך ביצירת עם ישראל, כשעמד להופיע בעולם היהי אור' של נשמות ישראל אשר יאירו את העולם, היה ברישא חשוכא והדר נהורא. וכמו שחושך הלילה הולך ומתגבר עד עלות השחר, ולקחת סוף הלילה כסוד יפציע אור השחר אז הוא קדרותא דצפרא, החושך החזק ביותר, כך בסוד התגלה בעולם האור הגדול של נשמות ישראל החצובים מאורו יתברך, כי חלק ה' עמו, הלכה והתגברה חשכת הגלות עד למאד. וזו היתה תשובה לשאלות ששאל משה על היסורים והגלות, מדוע בני מתיסרים כ"כ, שרצה לקבל תשובות עבור בני, שיהיה לו מה להסביר להם ולחזק אותם. וע"כ אמר לו הקב"ה לכן אמור לבני ישראל - וגאלתי אתכם, כל היסורים והגזירות הם בבחינת חשוכא והדר נהורא, כדי להביא לגילוי האור הגדול של נשמות ישראל החצובים מאורו יתברך.

ולקחתי הוא לשון קיחה ולקוחין, שעתה זכו ישראל לדרגת כלה האמורה בשיה"ש, והוא דבר חדש שהתחדש רק ביציאתם. וכפי שעולה מהפסוקים, רבבה כצמח השדה נתתיך ותריבי וגדלי ותבואי בעדי עדיים שדים נכונו ושערך צמח ואת ערום ועריה, ואעבור עליך ואראך והנה עלך עת דודים ואפרוש כפיך וגוי. שעד עתה אפילו בימי האבות הק' לא היתה דרגה הזאת, כדכתיב ושמי ה' לא נודעתי להם, ורק ביציאתם התחדשה דרגת כלה והנה עתה דודים. ולזה היתה ההכנה של כל הגלות, התרקמות עם ישראל, ורוממות נשמות ישראל, הכל כדי להביא אל התכלית של ולקחתי אתכם לי לעם, בחינת כלה ועת דודים. (דרכי נעם, שביק וארא תשס"ה לפ"ק)

לנו אמונת אמת, המתערים כגורר רענן אינם רוצים עוד שיבא הגוא"צ, כמו במצרים שמתו בני אפלה, אך החומש עלו ממצרים. כעת גם כן יהיה כן, אבל אם יסכימו כלם ויאמינו באמת בודאי יבוא יתיכף במהרה, בימינו, וד"ל. (אור יצחק)

הן בני ישראל לא שמעו אלי ואין ישמעני פרעה (י, יב) גם אם לא יהיו ישראל ראוים ינאלם השי"ת

ברשי"י זה אחד מעשרה ק"ו שבתורה ונראה שכל דברים העליונים צריכין התעוררות מהתחוננים, והנה כאשר משה רבינו ע"ה מצא את ישראל במצב מזור מאד אשר לא יכלו לשמוע כלל אפי' דברי נחומים מקוצר רוח ומעבודה קשה, ע"כ יצא לדון בדין ק"ו הוא לעורר מדת ק"ו שהוא הראשון שבי"ג מדות שהתורה נדרשת שכנגדן י"ג מדות של רחמים, והוא שם אל שהוא רחמים פשוטים אף בלי שום התעוררת התחוננים שהוא מזל העליון שעליו אמרו ז"ל לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזולא תליא מילתא, ומשם המשיך הגאולה, וכמו שאמר **הרבי הקדוש ר' ברוך זצלה"ה** ופסח ה' על הפתח, היינו שאמרו ז"ל שהקב"ה אמר פתחו לי כחודו של מחט ואני אפתח להם כפתחו של אולם, וכאן אף על פתח זו שהוא כחודו של מחט פסח ה', אלא הכל ה"י בלי שום התעוררת התחוננים, ולכאורה אינו מובן שכלום חסר התעוררות משה רבינו ע"ה, אך לפי הג"ל יובן שזה עצמו חסר של רחמים שיהי' בלי התעוררות התחוננים. **וזה** הוא פתח לגאולה העתידה שאפילו לא יהיו ראוין ח"ו יעשה למען שמו יתברך ויתעלה, כמ"ש ואעש למען שמי, ויש לומר שזה עצה טובה שיהי' ביכולת ישראל להיות ראוין כי לפי תוקף וחזק הגלות, כמ"ש ושכורת ולא מ"ין, אין מקום שיהיה ביכולת ישראל לעורר אתעוררת דלתתא, אך בשביל שבין כה ובין כה הגאולה מוכרת, ואפי' בלי שום מעשה, והוא רק מחוסר זמן ואין מחוסר זמן לבו ביום שהוא אלף הששי וימו של הקב"ה שהוא אלף שנים, ואף אלף החמישי נמי שהיא כלילה לפני היום, כמ"ש שומר מה מלילה הוא כליל שמיני שנכנס לירי להתעשר, והקדושה חלה, ע"כ שוב ביכולת ישראל לעורר אתעוררת דלתתא. (שם משמואל, תרע"ד)

ואני אקשה את לב פרעה (י, יג) הדרגה לעבוד את ה' עזורים לו לפני משורת הדין

ברשי"י ז"ל שגלוי לפניו שאין נחת רוח באומות לשוב כו' טוב לי שיתקשה לבו כו'. א"כ יש להוכיח מכל שכן מי שרוצה בלב שלם לעבוד יתברך ושלא לסור מעבודתו יתברך אף כי אינו מוציא מכל אלה המועיל, עזור לו ה"ש לפני משורת הדין, כי מדה טובה מרובה, וגלוי לפניו שיעיק רצון בני ישראל לעבודתו יתברך ושאין נחת רוח לבני ישראל לנטות מרצונו. טוב לחזק לבכם ולהטות לבם אליו יתברך. (שפת אמת, י"ד ה' שבת)

לכו וזכו לאלקיכם בארץ (ח, כא) עיקר העבודה היא לטוע לצדיקים

המתנגד הראשון היה פרעה, שאמר שאין צריך לנדד מביתו לעבוד ה' רק יוכל להיות עובד בביתו. ובאמת עיקר העבודות לצאת מדידת ביתו להתאבק ברגלי הצדיקים, כמו שאמרו (אבות פי"ד מ"ה) הוי גולה למקום תורה. שאם גולה מביתו ללמוד תורה, אז מקבל עליו עול מלכות שמים כיון שפורק מעליו עולם הזה, ואז יוכל להיות לו פועלה בעבודת השי"ת. (הרה"ק רבי יחזקאל מאקאוויז זיע"א)

אמונות אור

מדות של רחמים ומושפעים ל"ג מדות שהתורה נדרשת בהן ומושפעים אל האדם וזו מתגלה לו הדבר הנעלם מאתו הני"ל.
מרגלא בפומיא דהרה"ק רבי **נפתלי צבי מראפשיץ** זיע"א לומר בדרך צחות עה"פ: **ואם לא ידעו דרכי, דמי שהוא יושב בביתו (היום) ואינו נוסע לצדיקים, הוא אינו יודע דרך ה'.** (עשר צפחות, ט)

נראה אור | אמרות קודש ופנינים | קדים על פרשת השבוע

וג אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אתם (י, יג) גם מי שמתפלל להשי"ת רק עבור צרותיו נענים לו משמים

ירצה שגם האנשים אשר הם בבחינה קטנה, אשר אינם עובדים להשי"ת רק ע"י שמיצר להם ואז יעוררו לבם לתורה ועבודה. וזהו אשר מצרים מעבידים אותם, מעבידים אותם להשי"ת. שרק מחמת המיצר מעתוררים לעבודת ה'. גם אותם את קטנה המדרגה מקבלים באהבה ושומע לנאקתם. (הרה"ק רבי ישראל יצחק אדמו"ר מווארקי זיע"א)

ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים וידעתם כי אני ה' אלקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים (י, יג) הקב"ה פועל ברחמים לישראל ודין לאומות העולם

כלומר שני דברים אני עושה לכם, אחת הטובה המופלגת שאעשה לכם במה שאקח אתכם לי לעם, לעם חביב ונחמד להיטיב עמכם בכל מיני טובות, והשנית שאהיה לכם לאלקים שופט ובעל דין להפרע לכם מכל צריכם להגנם מאויביכם ולעשות בשונאים כרצונכם, וזהו וידעתם כי אני ה' אלקיכם שלא תצטרכו עוד לאמונת אומן להאמין בי כי אם שתדעו ידיעה גמורה כי אני ה' אלקיכם בחינת היחוד השלם, שלם בכל ואין עוד מלבדי כי אני המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים, ובבחינה זו נמצאים שני ההפכים חסד ודין, חסד לישראל, דין לאומות העולם, והכל אני ה' עושה כל אלה. (באר מים חיים)

בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו (י, יד) הגאולה העתידה תהיה רק בזכות האמונה של בני ישראל

ידבר ה' אל משה בא דבר אל פרעה וישלח את בני ישראל מארצו, והשיב משה לה', הן בני ישראל לא שמעו אלי ואין ישמעני פרעה ואני ערל שפתים. אחי ידידי, משה השיב לה' ואין ישמעני פרעה, משה רבינו ע"ה ידע היטב שישמעו בעל כרחו. ועוד שאמר ואני ערל שפתים, והלא נאמר כבר (שמות ד, יג) שהשיב לו כביכול ב"ה מי שם פה לאדם או מי ישום אלם וגו' הלא אנכי ה', ומה בעצמו ידע זאת שכביכול ב"ה הוא הכל יכול, ומסתמא אז אינו כפשוטו.

והאמת הוא כמ"ש בפרשת נח **אבי הקדוש** ז"ל 'אמונה הוא מלשון המשכה', כמ"ש (סוטה ב, י) ויהי אומן את הדסה, אמונה הוא הצנור שבו ממשיך המקור העליון, אם מאמין ח"ו ברע הוא ממשך רע, ואם מאמין בהטוב ובחסדו הגדול הוא ממשיך כל הטובות וכל הברכות, וכמ"ש שלא נגאלו ישראל אלא בשביל האמונה, לכן בלתי אמונה לא היה באפשר שיגאלו, וזה שאמר משה בדעת האמת, הן בני ישראל לא שמעו אלי ולא האמינו, ואין יכול להיות שישמע אלי פרעה, כי בלתי האמונה אי אפשר. וזה אמר ואני ערל שפתים, היינו שאין לי פתחון פה לומר לפרעה והוא בחנם. ורצונו של משה היה שישרש בלבם של ישראל האמונה, ופרעה ישלח בודאי את בני ישראל בעל כרחם, וזו האמונה ימשיכו את הגאולה. רבונו של עולם תן לנו לבבות קדושות וטהורות שאמינו באמת כעת בהגאולה, ובודאי יגאל אותנו בקרוב, אוי לנו שאין

מנהג ישראל אדם כשעוסק בתורה ומתקשה באיזה דבר הוא מסלסל ומהפך בזקנו וממשמש בו והלא דבר הוא, ונ"ל דהנה הזקן מרמז ל"ג מדות של רחמים וידוע ד"ג מדות שהתורה נדרשת מכוונים נגד י"ג מדות של רחמים, וכאשר האדם אינו מבין איזו דבר אינו יכול להגיע לאיזה מדה שהדבר הזה נדרש בו, והנה משמשש בזקנו ובאיתערותא דלתתא איתער עובדא לעילא ומתעוררים י"ג

והיו למאורות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק זע"א בעל הישמה ישראל מאלכסנדר כ"ט טבת תר"ע

יהי אור | סיפורי צדיקים השזורים בפסוקי הפרשה

כצאתי את העיר אפרש את כפי אל ה' הקלות יחדלון והברד לא יהיה עוד (טו, טז)

פעם אחת פקדה את העיירה טשערנאביל סופת שלגים ורעמים קשה. מיד באו עשירי ונגידי העיר לפני הרה"ק רבי מרדכי המגיד מטשערנאביל זיע"א והתחננו על נפשם, שאם חלילה לא תיפסק סופת השלגים, יישארו אביונים חסרי כל. אמר להם הרה"ק שאם ימצאו לידיו סכום זה וזה, ייסע מחוץ לעיר והכל ייפסק. נתנו לו העשירים כאשר דרש והוא עלה על העגלה ונסע מחוץ לעיר. כאן פתח ואמר בנעימה את הפסוק 'כצאתי את העיר אפרש את כפי אל ה' הקלות יחדלון'. באותו הרגע נתבררו השמים ונעשה הכל כסדר. (אוצרות החן)

ובני יצחק קרח ונפג זוכרי (י, יא)

אחת אחת באו סוחרים לפני הרה"ק רבי מלובלין זיע"א וסיפרו לו שעי"ה הקור שהיה אז לא יכלו לסחור ולהשתכר מאומה. ואז היה פרשת וארא, אמר הרה"ק מלובלין 'ובני יצחק' היינו בני ישראל שמאירים ומצהירים ככוכבים בעולם, 'קרח' בעת שיש קרח וכפור על הארץ, 'ונפג' שימש השלג, 'וזכרי' שיהיה זה זכר לדורות שבשבוע ההוא לעולם תשש כחה של הקור, ורוב פעמים בא גשם. (מילין חדיתי)

לבית... 'יהודי כזה', סיים רבינו - צריכים לאהוב... השיב הלה 'יהודי כזה יכול הרבי לאהוב? השיבו רבינו: 'א"כ למה רצית לדעת סוד התקיעות, רק לרמתתני?!

רבינו אמר שאצל יהודי אין חלילה סוף, גם ברגע האחרון יכול לשוב בתשובה.

סיפר הרה"ק רבי מרדכי מבילגורייא זיע"א שלאביו הרה"ק מהרי"ד מבעלא זיע"א היו שלשה חדרים מלאים ספרים בחדר שהוא יושב היו רק ספרים שהחזיק שהם בעלי רוח הקודש בחדר השני שאר הספרים וחדר השלישי היו ספרים שנדפסו בזמנו, וכל מחבר ששלח לו ספרו או שהוא קנה הכניס לחדר הזה, וספר 'ישמה ישראל' היה בין אלו של בעלי רוח הקודש בחדר שישב בו אביו הק'.

פעם אמר רבינו לאחד, אתה חושב שעומד אחורי מלאך וכששואל אותי איש אחד איזה עצה הוא חנון לחוש באזני מה להשיב לו כן, צריכים לבקש מהש"ת ותקננו בעצה טובה מלפניך, שלא לייצע לשום איש עצה שאינה הוגנת.

רבינו כידוע לא זכה לזש"ק, ורבות השתדל אצל אביו ואצל רבו הרה"ק רבי יעקב אריה מראדזימין זיע"א שיעלו לו ישועה. פעם יצא האדמו"ר הזקן מאלכסנדר מחדרו ואמר למשמשו שאם ישנו כעת אדם המצפה להיושע - שיכניסו. הגבאי יצא לאהר"מ דור זרביני, ולא מצא נפש חיה, אך לא עלה בדעתו לקרא לרבינו. למחרת נזכר הגבאי במעשה שהיה ולפתע עלה בראשו כי רבינו מחכה זה כמה, תיכף ומיד נכנס לחדר האדמו"ר הזקן בצעקה ואמר כי מצא אדם המצפה לישועה. אך האדמו"ר הזקן השיבו כי הזמן חלף, ואין כעת שעת הכושר... הרה"ק האדמו"ר הזקן מאלכסנדר זיע"א אף שלח קוויטל להרה"ק מראדזימין על בנו שיפקד בדבר ישועה ורחמים, אך הרה"ק מראדזימין בקראו הקוויטל השיב באנחה השוברת כל גופו של אדם, 'וכי מה אעשה לאברך הזה שיש לו (נשמת האוה"ח הק' שאף לו לא היו בנים'... ובעת הקבורה של רבינו התרחש מעשה פלא. מנהג הח"ק בתפוצות והנהגה היה לקבור כל נפטר כשמסביבו עפר מארצנו הקדושה. והנה ממש לפני קבורת רבינו הק' נזכר הקברן שעבק הצער והבלבול ששררו בפסירת רבינו שכחו להביא מאפר אר"י. מיד התחיל הקברן לצעוק שיחושו להביא עפר א"י ולפתע נישג אליו בדוחק העצום אדם שלא היה מוכר לבאי החצר, ודחף לידו שקית עפר ואמר לו שזה עפר מציון בעל האור החיים הק'; לאחר הקבורה כשחיפשו את האיש הפלאי - לא מצאוהו. על אף שלא היה שייך לצאת מהדוחק העצום שהיה סביב המיטה! יודעי דבר אמרו שנשלח משמים עפר א"י, כמו שכידוע היה לרבינו הק' נשמת האוה"ח ח'...

ביומו האחרון של רבינו בעודו שוכב על מיטתו, וכולו אומר צלילות הדעת. הגבאים שאלו את רבינו מה הוא אומר, והוא עליו להם: איך דארף השי"ת זאל מיר העלפאן. ואז סיים 'עס איז גיוועני גוט, אין עס וועט זיין גוט'...

זכותו יגן עליו ועל כל ישראל * (מקורות: אוצרות החן, שימש ישראל גליון מאור אברהם - סטריקוב מאורו של ישראל, תולדות הישמה ישראל, תפארת ישראל)

אורו של רבינו הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק מאלכסנדר זיע"א הפציע בשנת תרי"ג לאביו הרה"ק רבי יחיאל אדמו"ר הזקן מאלכסנדר זיע"א, שכיהן באותה העת כרבה של טורטשין.

כבר מנעוריו היה לקחו אביו להסתופף בצל הרה"ק רבי מרדכי מנחם מענדל מווארקי זיע"א, כדי שיספוג מתורתו והליכותיו בקודש, לאחמ"כ הסתופף בצל הרה"ק רבי דוב בעריש מביאלע זיע"א, כמור"כ שלחו אביו אל הרה"ק רבי יעקב אריה מראדזימין זיע"א.

בהגיעו לפרקו נישא למרת דבורה ע"ה בת משפחת גורמן מהעיר פולטוסק. עם הסתלקות אביו הק' עברה אל רבינו הנהגת עדת הקודש, ואלפים רבים נהרו אליו להתבשם מאור תורתו הק'. דברי תורתו נדפסו בספר 'ישמה ישראל', אשר בהקדמת הספר נכתב 'וקראנו שם הספר 'ישמה ישראל' על שמו הק', ועל פעולתו הק', שאמר בימים האחרונים קודם הסתלקותו 'שהיה עובד על מדת שמחה לשמח לבבות ישראל'. ויאסף אל עמיו כ"ט לחודש טבת שנת תר"ע, ומנ"כ באלכסנדר.

פעם נסע יהודי אחד לרבינו לימים נוראים והדרך היה קשה מאד, אחר הימים נוראים שהיה צריך לחזור לביתו, נכנס לרבינו ואמר לו כי הוא כבר נפדל לחזור לביתו ולדאבנו היה כאן בימים נוראים אבל נוסע כלעומת שבא כי אינו לוקח מכאן מאומה, התפלא עליו רבינו לא לקחת מכאן מאומה? ודא, חזור לביתך וקח על עצמך ללמוד ולהתפלל ואחרי כן תבוא לכאן בפעם שניה ואז כבר תיקח מכאן הרבה, משל למה הדבר דומה, יהודי אחד סיפר לחבירו שיש במרחק רב בכריזים הים הילום נוצץ ששוה הון תועפות ואין כדומה לו, אבל בכדי להגיע אליו צריך לעבור את הים, וגם אחרי הים יש הרבה שיחים וקוצם שקשה לעבור ביניהם ואח"כ יש שם חיות רעות.

הלך היהודי לאיזה חכם וייעץ לו לקחת ספינה קטנה בה יעבור את הים, אח"כ יקח קצת גחלים בוערות ויבעיר את כל הקוצים והשיחים, ואח"כ יצטייד בכלי יריה ויהרוג את כל החיות שיבואו לטרופו, מר לו היהודי כל העצות הנפלאות האלו נכונים למי שראה בעיניו את היהלום הנוצץ היקר והמופלא ואז כדאי לו כל המאמצים שיעשה להשיג את היהלום, אבל מי שמעולם לא ראה הילום ורק שמע עליו, איך יעשה מאמצים כאשר אינו מבין מה הוא מחפש, כך אמר רבינו לאותו היהודי שהגיע ללא הכנה, ואמר לו כשתראה עוד פעם לבוא לכאן מקודם תלמד הרבה ותתפלל, אז תוכל לראות היהלום בעיניך, ואז יהיה לך שוה כל המאמצים.

פעם ראה גוי אחד את התור הגדול של החסידים העומדים אחר החל להיפרד מרבינו, צחק לעצמו הגוי ואמר שגם הוא ידחוף עצמו ביניהם ומי יבחין אם הוא גוי או חסיד, הלך הגוי ליער והלביש עצמו במלבושי החסידים ובא לעבור אצל רבינו, כשהגיע תורו פנה אליו רבינו ואמר ד'ו זאלסט פיגערן, והחסיד שאמר מחאוהו הגוי שמעו הקללה יוצאת מפיו הק' תמה ע"כ מאד, ואמר לעצמו שהוא חייב לתור אחרי האיש הזה, והלך אחריו וראהו יוצא ליער שם חיכה לו ארגז ובתוכו נתן הסטרימיל והבעקטיטע והתלבש בגדי האיכר, ומיד נפל ומת. היהודי נתרגש מאד ממהעשה ובא לביהמ"ד וסיפר לחסידים מה שראו עיניו מופת גלוי שעשה הרבי, אמר ע"כ רבינו שאין זה מופת ממנו, אלא החסיד הזה היה לו אמונה חזקה כ"כ ברבו, וכששמע אותו אומר לגוי שימות היה לו אמונה שכן יהיה ולכן נפל הגוי.

מעשה באחד מוארשיא אברכי חסידים אלכסנדר בווארשא עד חלה קשות במעי העור עד שרופאיו החליטו לנתחו ותיכף ומיד. נדרדו בני המשפחה ושלחו שליח מיוחד לרבינו, באמצע הלילה, כששהה השליח באלכסנדר, פסקה המוגלה למקום המעי יצאה, האברך הק' לבריה חדשה. כשבאו הרופאים בבוקר לא האמינו למראה עיניהם באמרם שזו להם הפעם הראשונה שראויים כדבר הזה, מכל מקום, היוסיפי, נש לנתחו באותו מקום, כדי שהדבר לא יחזור עוד.

ואתו אברך נסע בשבת הקרובה לאכסנדר, וכאשר עמד להיפרד מרבינו, סיפר לו מה שאומרים הרופאים, שאלו רבינו: כשאתה עומד כאן, כואב לך? אמר האברך

ידעה לצורך עליה וימרהו רבו (בראשית מט, כג) כי הנה ימי השובבים" הגם שהם ימי קטנות אמנם הם ירידה לצורך עליה שנתחזק מעצמנו לעלות מעלה מעלה, וזהו ימרהו ועל ידי זה ורבו. (קהלת משה)

תורתו הערות והארות: 053.4142.709 • לקבלת דגליון בדוא"ר: mnehora12@gmail.com